

robinne lee

NÉZD MEG
MOST
A FILMET!

prime

Anne Hathaway és
Nicholas Galitzine
főszereplésével

the idea of you

A rólad alkotott kép

PASSION
VALOGATÁS

Solène Marchand, egy Los Angeles-i művészeti galéria harminckilenc éves tulajdonosa vonakodva viszi el a lányát, Isabelle-t a kedvenc fiúzenekarának koncertjére. Arra azonban nem számított, hogy kapcsolatba kerül a világhírű August Moon együttes egyik tagjával. Hayes Campbell okos, megnyerő és magabiztos, és a kettejük közötti vonzalom azonnali. Ám a helyzetet bonyolítja, hogy Hayes még csak húszéves.

A titkos randevúk sorozataként kezdődő románc hamar szenvedélyes és őszinte kapcsolattá fejlődik. Solène és Hayes kontinenseket átívelve próbál eligazodni a másik világában: a stadiontúráktól a nemzetközi művészeti vásárokon át az eldugott bűvőhelyekig Párizsban és Miami-ban. Solène visszatér önmagához, újra felfedezi a boldogságot és a szerelmet. De amikor a románcukból szenzáció lesz, és Solène a lányával együtt a fanatikus rajongók és a telhetetlen média célpontjává válik, a nőnek szembe kell néznie azzal, hogy szerelmi élete milyen hatással van azokra, akik a legfontosabbak számára.

Vajon a románcuk erősebb a külvilág véleményénél, vagy szerelmük elpusztítja mindkettejük megszokott életét?

© Theo & Juliet

ROBINNE LEE

színésznő, író és producer. A New York-i Westchester megyében született és nőtt fel, majd a Yale Egyetemen és a Columbia jogi karán végzett. Számos televíziós és filmes színészi szerepben láthattuk az évek során. Jelenleg Los Angelesben él férjével és két gyermekével.

Tudj meg többet a könyvről:

www.robinnelee.com

www.facebook.com/PassionValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Lee egy meglehetősen szenzációs helyzettel indítja a történetet: a harminckilenc éves anya és a húszéves fiúbandatag között romantikus kapcsolat alakul ki. Elhitheti az olvasókkal, hogy ez nemcsak lehetséges, de létezik, igaz és valóságos.”

RT Book Reviews

„A színésznőből lett író, Lee szexi és keserédes debütálása Solène küzdelmét helyezi a középpontba, aki a Hayes iránti vágya és a normális élet iránti igénye között lavírozik.”

Booklist

„Egy igazi lerakhatatlan könyv, amely szó szerint az első oldaltól az utolsó szóig magával ragad. Egyszer csak észrevettem, hogy többre vágyom, és tényleg tudnom kell, mi történik ezután... ennyire jó.”

Amazon

„Lee színésznő, aki most egy gyönyörűen megírt regénnyel debütál, amely megindítóan és éleslátóan tárja fel a szex, a szerelem és a romantikus fantázia világát, miközben bemutatja egy nő küzdelmét az öregedéssel, a szexizmussal, emellett betekintést ad a hírnév és a magánélet feszültségébe. Lenyűgöző és elgondolkodtató romantikus olvasmány.”

Kirkus Reviews

robinne lee

the
idea of
you

A rólad alkotott kép

— részlet —

las vegas

Lehet, hogy ráfoghatnék mindent Danielre.

Két nappal az Ojai-ba tervezett utazás előtt megjelent nálunk szmokingban a lányunkkal, Isabelle-lel az oldalán. A kocsni motorját sem állította le a ház előtt.

– Nem tudok elmenni Vegasba – jelentette ki egy borítékot tolvá az orrom elé. – Még dolgozom a Fox üzleten, és nem hiszem, hogy egyhamar le tudom zárni.

Bizonyára az arcomra volt írva, mit érzek, mert így folytatta:

– Sajnálom. Igen, tudom, hogy megígértem a lányoknak, de nem tudok elmenni. Menj el te velük. Vagy majd megeszem a jegyeket, mit tudom én!

Az előszobában egy asztalon egy Da Vinci Maestro Kolinsky ecsetekkel teli bontatlan csomag feküdt, mellette egy harminchat színű Holbein vízfestékkészlet. Egy egész vagyont költöttem a Blickben arra, hogy feltankoljak a közelgő művészeti táboromra. Akárcsak az Ojai-ba tervezett utazást, ezt is ajándéknak szántam saját magamnak. Negyvenyolc órányi művészet, alvás és borozás. És most az

exférjem itt áll a nappalimban egy szmokingban, és közli velem, hogy változott a terv.

– És Isabelle tudja? – kérdeztem. Isabelle, a lányunk, közben eltűnt a szobájába – bizonyára a telefonjáért ment –, így az egész beszélgetésből kimaradt.

Az exem megrázta a fejét.

– Még nem volt időm elmondani neki. Gondoltam, megvárom előbb, mit mondasz, hátha el tudod őket vinni.

– Ez így neked nagyon kényelmes.

– Ne kezd most ezt, jó? – Daniel az ajtó felé fordult.

– Ha nem tudsz menni, kérd meg, hogy hívjon fel, és legközelebb, amikor a banda a városba jön, bepótoljuk.

Annyira jellemző volt rá, hogy mindent elsikál valahogy. Hogy bűntudat nélkül elsétál minden kötelezettség elől. Bárcsak én is örökölhettem volna ezt a gént.

Isabelle és a két barátnője már nagyon várták, hogy elmehessenek az August Moon nevű együttes koncertjére. Az August Moon egy öttagú brit fiúzenekar volt, akik kellemes popslágerekkel kergették az örületbe a tinilányokat. Kisebb vagyont fizettünk azért, hogy a lányok elrepüljenek Vegasba, megszálljanak a Mandalay Bay hotelben, aztán a koncert után találkozhatnak a zenekar tagjaival. Nem hinném, hogy jól fogadnák, ha az egészet most lefújnánk.

– Én is beterveztem valamit magamnak – magyaráztam neki, ahogy kilépett az ajtón.

Daniel odalépett a BMW csomagtartójához, és kivett belőle egy nehéz csomagot. Isabelle vívófelszerelése volt. – Erre én is gondoltam. Ne haragudj, Sol.

Egy pillanatig hallgatott, miközben alaposan végigmért: sportcipő, leggings és enyhe izzadság a nemrég befejezett öt kilométeres futás után. Azután megjegyezte:

– Levágattad a hajadat.

Bólintottam, és akaratlanul a nyakamra siklott a kezem. A hajam alig ért le a vállamig. Egyfajta lázadás a részemről.

– Ideje volt változtatni valamin.

Az exem halványan elmosolyodott.

– Mindig is gyönyörű maradsz, nem igaz?

Abban a pillanatban legördült a kocsisötétített ablaka, kihajolt rajta egy karcsú tündérke, és intett. Eva. Az utódom.

A lány egy smaragdzöld ruhát viselt. Hosszú, mézszőke haja kontyba fogva. Mindkét fülében gyémántok csillogtak. Nem elég, hogy egy fiatalabb, tökéletes, félig holland, félig kínai szépség, aki a cégnél valóságos üstökös, most még ráadásul Daniel 7-es BMW-jében ült a házam előtt, és úgy festett, mint egy hercegnő, miközben én izzadságtól büdösen álltam előtte – ez azért kicsit fáj.

– Hát, jó, elviszem őket én.

– Köszönöm! – mondta Daniel, és a kezembe nyomta a táskát. – Te vagy a legjobb!

– Igen, a fiúk is mind ezt mondják.

Daniel erre megállt, és összeráncolta arisztokratikus orrát. Vártam, hogy mond valamit, de semmit nem szólt. Helyette csak üresen rám mosolygott, és közelebb hajolt, hogy adjon egy fura elváltférj-puszit az arcomra. Parfümöt viselt, amit soha nem éreztem rajta, amíg velem élt.

Néztem, ahogy átmegy a kocsis túloldalára.

– Amúgy hová mentek így kiöltözve?

– Egy jótékonyági gálára – válaszolta, és beszállt a kocsiba. – Katzenberg szervezi. – Azzal fogta magát és elhajtott. Engem pedig otthagytott a csomaggal a kezemben.

Nem voltam túlságosan oda Vegasért: hangos, zsúfolt és koszos. Amerika rusnya oldala, egy hatalmas, ízléstelen féknyom a sivatag közepén. Egyszer, évekkorábban már jártam ott, egy lánybúcsún vettem részt, amit mind a mai napig próbálok elfelejteni. A sztriptízbárok és az olcsó parfümök, meg a hányás szaga. Ezek a dolgok sokáig megmaradnak. Csakhogy ezúttal nem az én kalandos

utamra jöttünk. Én most csak kísérőként érkeztem. Isabelle és a barátnői ezt világossá tették.

Az egész délutánt azzal töltötték, hogy a hotelben szaladgáltak és sztárokat kerestek, miközben én engedelmesen loholtam mögöttük. Már hozzászóltam az ilyesmihez: amikor az én szenvedéllyel teli lányom bármit és mindent kipróbál, amit csak kigondol a fejében, és nem tágít, amíg meg nem szerzi magának. Isabelle és az ő amerikai „megcsinálom” hozzáállása. Jártunk akrobatikára és műkorizni, musicalpróbákra és vívni... A lányom mindent bevállalt, és ezt imádtam benne, sőt talán kicsit irigyeltem is. Szerettem, hogy képes kockáztatni, nem várja meg, amíg engedélyt kap valamire, csak a szívét követi. Isabelle-t egyáltalán nem zavarta, hogy a határokat feszegeti.

Reménykedtem, hogy rá tudom venni a lányokat egy látogatásra a Modern Művészetek Múzeumába. Jó lett volna beiktatni egy kis kultúrprogramot a hétvégébe, hogy valami értéket is betápláljunk a lányok fogékony kis elméjébe. Gyerekként anyám végtelennek tűnő órákon át vonszolt végig a bostoni Szépművészeti Múzeumon. Követtem a kopogós magas sarkú cipő hangját és az egyedileg kikevert parfümjének illatát, melyet minden nyáron Grasse-ban vásárolt meg. Mennyire okosnak és műveltnek láttam őt akkor, milyen nőiesnek! Úgy ismertem annak a múzeumnak a termeit, akár a harmadik általános iskolai osztályomat. Csakhogy Isabelle és a barátnői elvetették az ötletemet.

– Anya, tudod, hogy más körülmények között igent mondanék. De ez az utazás most más. Ugye megérted? – kérdezte.

Egyetlenegy okból érkeztek Vegasba, és semmi sem térítette el őket ettől a küldetéstől.

– A mi életünk ma este kezdődik el – jelentette ki a repülőn Georgia, a selymes barna bőrű lány. Rose, a vörös hajú, egyetértően bólogatott, aztán hárman együtt hamar

magukévá tették ezt a mondatot, akár egy mantrát. Nincsenek túlzó elvárások. Az egész életük előttük van még. Tizenkét évesek voltak.

A bandával a személyes találkozó hat órára volt betervezve. Nem is tudom, pontosan mire számítottam, talán valami elegánsabb, civilizált eseményre, de mekkorát tévedtem. Helyette bezúfoltak minket egy neonfényekkel megvilágított váróterembe az aréna belsejében. Ötven rajongó a pubertáskor különböző szakaszaiban: fogszabályzós lányok, kerekesszékes lányok, feltüzelt lányok. Hatalmas szemű, szerelemittas és robbanásra kész lányok. Egyszerre láttam őket gyönyörűnek és szánalmasnak. És nagyon fáj a felismerés, hogy Isabelle is ennek a törzsnek a tagja. Ennek a tarkabarka csapatnak, akik mind öt ismeretlen brit fiútól várják a boldogságot, akiket soha nem fognak megismerni, és akik soha nem fogják viszonzni az ő imádatukat.

A teremben több szülőt is megpillantottam. Az amerikai középosztály válogatott rétege: farmer, póló, kényelmes sportcipő. A brutális vegasi napsütésben rózsaszínűre sült arcok. Akkor esett le, hogy egy kalap alá vesznek ezekkel az emberekkel. A médiában csak „Augie”-ként emlegetik őket. Vagy ami még rosszabb „Augie anyuknak”.

A lányok egyre izgatottabbak lettek, amikor kinyílt egy oldalsó ajtó, és benézett rajta egy kopasz fickó, nyakában egy marék laminált belépőkártyával.

– Készen álltok rá, hogy találkozzatok a fiúkkal?

Sikoltozás hasított a levegőbe, nekem pedig hirtelen eszembe jutott, hogy a hotelszobában felejtettem a füldegómat. Lulit, az üzlettársam és bizalmas barátnőm minden tekintetben, már tegnap a galériában emlékeztetett, hogy örültség füldegó nélkül belépni egy rajongókkal teli stadionba. Egyszer állítólag ő is elkísérte az unokahúgát egy koncertre. „A fiúk nagyon aranyosak, de a rajongók kibírhatalatlanul hangosak.”

A mellettem álló Isabelle hirtelen egész testében remegni kezdett.

– Izgulsz? – szorítottam meg a vállát.

– Inkább fázom – rázta le magáról a kezemet. Az én undok kislányom.

– A srácok öt percen belül itt lesznek – folytatta a felvezető narrátor. – És jó húsz percet veletek töltenek majd. Megkérek mindenkit, hogy álljatok sorba itt, a bal oldalon. Mindenkinek lehetősége lesz egy rövid üdvözlésre és egy csoportképre. Szelfiket nem lehet készíteni. A fotókat a fotósunk készíti el, és később le tudjátok tölteni online. Meg fogjátok kapni a linket. Ugye minden világos?

Az egész annyira személytelennek tűnt. Daniel ennél jobb dolgokra is elkölthetné a pénzét. Miközben beállítottak minket a sorba, azon tűnődtem, hogy túlöltözött vagyok ebben az Alaia szandálban, és kilógok a többiek közül. Meg hogy én összeszedett és jól öltözött vagyok, és ha tetszik, ha nem, megint kitűnök emiatt. Apám anyja ezt több ízben is elmondta nekem, hogy ez a véremben van: „Te a lelked mélyén francia vagy. *Il ne faut pas l'oublier.*” És nem is feledkeztem meg róla: mármint a franciaságomról. Épp ezért álltam ellen annak, hogy egy kalap alá vegyenek ezekkel a nőekkel, bár eközben teljesen tudatában voltam önzetlenségüknek és türelmességüknek. Hogy az ember mire képes a gyerekéért! Mégis milyen anya volnék, ha megfosztanám ettől a pillanattól Isabelle-t?

És ekkor végre beléptek. Mind az öt fiú egyszerre. Hatalmas morajlás támadt, és hangos sikoltozás, Rose pedig olyan hangot hallatott, mint egy kiskutya, akinek a farkára lépnek. Georgia olyan pillantást vetett rá, mintha azt mondaná, hogy „szedd már össze magad, te lány”, mire Rose így is tett.

Milyen fiatalok – ez volt az első gondolatom. Mindegyiküknek friss, harmatos bőre volt, mintha valami biofarmon nevelték volna fel őket. Magasabbak voltak, mint vártam,

és izmosak. Mint a Brown Egyetem úszócsapata. Csak sokkal csinosabbak.

– És tudjátok, hogy ki kicsoda? – fordultam Isabelle-hez, aki lehurrogott. Hát jó.

Lassan haladtunk arra a pontra, ahol a fiúk álltak egy August Moon feliratos zászló előtt: hatalmas sárga betűk szürke háttérrel. Mindegyikük vidámnak tűnt, kicsit szédültnek a sok rajongó társaságában. Egy kölcsönös szerelem. Ahogy a kamera előtt pózoltak, és elfeledtették a zavarban lévő tinilányokkal, hogy hol vannak, ahogy az idősebb rajongókkal flörtöltek – huncutkodva, de nem lépve át egy határt –, ahogy a fiatalabb tiniket megszólították és elbűvölték az anyukákat. Ez szinte művészet volt. Nagyon jól csinálták.

Mielőtt sorra kerültünk volna, Isabelle közelebb dőlt hozzám.

– Balról jobbra: Rory, Oliver, Simon, Liam és Hayes.

– Értem.

– De ne mondj semmi cikiset, oké?

Megígértem neki, hogy nem fogok.

És ekkor mi következünk.

– Sziasztok, kislányok! – ordított fel Simon hatalmas szemekkel és széttárt karokkal. Lenyűgözően széles válla volt. Isabelle a repülőn mesélte, hogy evezni járt a suliban. – Gyertek csak közelebb, ne legyetek szégyenlősek!

A lányoknak nem is kellett több. Georgia Simon karjaiba vetette magát, Rose pedig odalépett Liam mellé, aki mind közül a legfiatalabb volt, zöld szemekkel és szeplős arccal. Csak Isabelle tűnt tétovának, ide-oda járatta tekintetét. Ecc, pecc, kimehetsz... Vajon kire esik a választás?

– Nehéz döntést hozni? – szólalt meg a legmagasabbik a túlvégről. – Gyere csak, állj ide mellém! Ígérem, nem harapok. Bár Rory, Rory lehet, hogy harap, Ollie meg kiszámíthatatlan, úgyhogy... – Káprázatos mosolyt villantott ránk. Tökéletes fogsor, széles ajkak és gödröcskék az arcán. Hayes.

Isabelle elmosolyodott, és elindult felé.

– Nézzétek! Én nyertem! Én nyertem... Mi a neved, szépségem?

– Isabelle.

– Megnyertem Isabelle-t! – Karjait oltalmazó mozdulattal a lányom finom válla köré fonta, majd rám pillantott. – És te vagy a nővére?

Isabelle elnevette magát, és a szája elé kapta a kezét. Az arcvonásai olyan finomak voltak, mint egy kismadaré. – Ő az anyukám.

– Az anyukád? – Hayes felívelte egyik szemöldökét, és rám szegezte tekintetét. – Ez *komoly*? Hát jó. Akkor *Isabelle anyukája*. Szeretnél te is rajta lenni a fotón?

– Nem, köszönöm. Én inkább kihagynám.

– Biztos? Pedig nem fogod megbánni, garantálom.

Erre elnevettem magam.

– Kíváncsi vagyok, hogyan garantálsz.

– Majd *megmutatom*. – Hayes merészen rám mosolygott. – Gyere csak! Kell, hogy legyen valami, ami emlékeztetéssé teszi ezt a vad éjszakát Vegasban.

– Hát, jó, ha tényleg ragaszkodsz hozzá...

Az első fotón, amin együtt vagyok Hayesszel, kilencen állunk a Mandalay Bay hotel alagsorában. Az egyik karjával engem karol át, a másikkal Isabelle-t. Két példányt rendeltem ebből a fotóból. Isabelle idővel széttépte a sajátját.

– Meghat, hogy csak miattunk idáig elrepültetek. – A fiúk élénk beszélgetést folytattak a lányokkal, kihasználva minden pillanatát a kilencven másodpercünknek. Liam épp a Sin Cityben tett sétáról faggatta Rose-t, Simon pedig megfogdosta Georgia haját.

– Imádom ezeket a loknikat.

– Tényleg? – Georgia minden báját bevetette. Sokat tanult a nővérétől.

– Nem egy olcsó multság egyetlen napra iderepülni – jegyezte meg Hayes Isabelle-nek, úgy támaszkodva a vállának, mint egy szerető bátyóka. Mintha egész életükben ismerték volna egymást. Pedig én tudtam, hogy Isabelle nagyon izgul.

– Két napra jöttünk – javította ki.

– Az apukája ajándéka volt – szoltam közbe.

– Az apukája? – pillantott most rám Hayes. Megint az a felvont szemöldök. – Szóval nem a *férjed*?

– Csak volt. Most már csak Isabelle apukája.

– Hát... – Kis szünetet tartott. – Ez elég szerencsés véletlen, nem gondolod?

– Nem is tudom. Majd te megmondod.

Abban a pillanatban megláttam benne valamit. A könnyedségét. Az akcentusát. Az elbizakodott mosolyát. Le-fegyverző.

– Következő! – Lejárt az időnk.

A találkozó végén még mondott valami vicceset. Miután mindenkiről elkészült a kötelező fotó, és a csapat autogram-okat osztogatott, újra a közelébe kerültünk a tömegben. Mint az ellenárban úszó halak. Körülöttünk mindenhol sikoltozó és hajlongó lányok, ilyeneket kiabáltak, hogy „Hayes, megfoghatom a hajad?”. De az én kis csapatom visszafogta magát. Talán az L. A.-ben megszokott csö-mörlöttség tette, hiszen hozzá voltunk szokva, hogy rendszeresen lássuk a közeli parkban a Beckham-fiúkat, vagy Spider-Mant az iskola előtti kocsisorban tanítás előtt. En-nél kicsit több kellett a lányoknak, hogy elbűvöljék őket. A hotelre jellemző túlzó külsőségek ellenére is meglepően higgadtak maradtak.

– Nekem nagyon tetszik a *Petty Desires* című album. Annyira mély a mondanivalója – jegyezte meg Georgia.

– Igen – helyeselt Rose. – Remek a szövege. A legjobb a *Seven minutes – Hét perc*.

– Ugye, milyen jó lett? – pillantott fel ránk Hayes, miközben épp egy pólót írt alá.

– Igen, mert... nagyon jól megszólítja a mi generációinkat. Mindenkire szól. – Isabelle a haját dobálta, próbált flörtölni, de a kínos csücsörítő mosoly meghazudtolta fiatalságát. Elővillant a fogszabályzója. Ó, drága kislányom, majd hamarosan...

Az én arcvonásaimat örökölte. Hatalmas mandula-szemek, telt, francia ajkak és halvány, olajbarna bőrszín. A haja sűrű és sötétbarna, szinte már fekete.

Figyeltem, ahogy Hayes végigméri a lányokat. Szórakozottan cikázott a szeme egyikről a másikra. Tudtam, hogy hozzá van szokva ehhez. Végül azonban rajtam állapodott meg a tekintete.

– Hol ülnek a hölgyek?

A lányok elhadarták, hányas számú széken ülünk.

– Gyertek a backstage-be a koncert után. Odaküldetek majd valakit értetek. Nehogy hazamenjete! – Akkor rám nézett. Átható, kékeszöld szempár és sűrű, barna hajfürtök. Nem lehetett idősebb tizenkilenc évesnél. – Rendben van?

Bólintottam.

– Igen, rendben.

Volt abban valami észbontó, amikor az ember befejez egy meghitt beszélgetést az évszázad egyik legismertebb fiúzenekarának egyik tagjával, aztán beözönlik egy tizenkétezer sikoltozó rajongóval teli arénába. Történt valamiféle egyensúlytalanság, megbomlott egy kapcsolat. Egy pillanatra elveszítettem a térérzékelésemet, nem is tudtam, hol vagyok, hogy kerültem ide, és mi a szerepem ebben az egészben. A lányok izgatottan csicseregtek, és siettek, hogy megtalálják a helyünket, én pedig csak szédülten követtem őket. Ami pedig ezután történt, arra végképp nem voltam felkészülve: a tömeg morajlása, és a temérdek kamaszkorú

energiája, ahogy egyre duzzad bennük az erő. Valahogy fel-foghatatlannak tűnt, hogy ez az egész annak a pár fiúnak köszönhető, akiktől nemrég elbúcsúztunk az alagsorban. Igen, persze, elbűvölőek voltak, de azért mégis csak hús-vér emberek.

Az üvöltözés már azelőtt elkezdődött, hogy a fiúk színpadra léptek, aztán a következő két és fél órában megállás nélkül folytatódott. Lulitnak igaza volt. Ehhez a decibelértékhez nem lehetett hozzászokni. Különösen egy negyvenedik évéhez közelítő nőnek.

A tizenhatodik születésnapom előtt elmentem megnézni a New Kids on the Block zenekart a Foxboro stadionban a *Magic Summer* turnéjukon. Alison Aserkoff születésnapján mentünk egy kis csoportban. Alison apja szerzett nekünk küzdőtéri ülőhelyeket és backstage belépőket. Az egészet túl hangosnak és esetlennek találtam, és nem igazán az én világom volt. A fiúzenekarok akkoriban nem voltak részei a magániskolai kultúrának. Mi a Stonest, a U2-t, Bob Marley-t hallgatva nőttünk fel. Olyan zenén, ami soha nem ment ki a divatból. Éppen ezért elvileg nem kellett volna meghatnia minket öt munkásosztálybeli fiúnak Dorchesterből.

De mégis volt bennük valami. A hormonok, a tülekedés és a színpadról áradó forróság. És a gondolat, hogy mindenki értük rajong és vágyik rájuk, valahogy exponenciálisan még vonzóbbá tette őket. És egy röpke pillanatig azt hittem, el tudom engedni magam, és átveszem ezt az örületet. Csakhogy hamar rájöttem, hogy ez mennyire illetlennek tűnhet, milyen ormótlannak. És aztán belém hasított, hogy a lelkem mélyén ki vagyok. És a féktelen dicséretnek és rajongásnak egyszerre vége lett, mielőtt még elhatalmasodott volna rajtam. Jóval a New Kids-koncert ráadása előtt.

Egy jó negyed évszázaddal később most újra azzal fenyegetett, hogy megismétlődik.

A Mandalay Bayen eluralkodó zaj és hormonok ellenére el kellett ismernem, hogy a fiúk remek show-t csináltak – habár számomra érthetetlen volt, hogy egy ilyen csoportot hogy lehet zenekarnak nevezni, amikor semmilyen hangszeren nem játszanak. Rory néhány dal erejéig gitárt fogott a kezébe, Oliver pedig egyszer-kétszer leült a zongora elé, de ezen kívül csak a kísérő zenekartól hallottunk hangszeres játékot. A fiúk többnyire csak énekeltek és ugráltak a színpadon, mint valami őrjöngő ugrálóbotok. Volt még egy sor balhézás és bohóckodás, és nagyon kevés koreográfia, de a rajongók ezt látszólag nem bánták.

– Imádom őket! Annyira jók! – kiabálta Georgia a *Fizzy Smile* című szám lelkes előadása után, amely a banda első albumának címadó dala Georgia kislányos arcán könnyek folytak végig, haja pedig begöndörödött a párás levegőben. – *A lelkemhez* énekelnek.

Rose ezzel teljesen egyetértett, és felsikoltott, valahányszor Liam kísértalt a színpad meghosszabbítására, amitől egész közel került hozzánk. Isabelle is a saját transzállapotában leledzett, végig énekelte a számokat, és lágyan ringatózott közben. Nagyon boldog kis csapat voltak. És abban a pillanatban megbocsátottam Danielnek a linkeskedést, mert ezzel a kis botlásával lehetővé tette, hogy tanúja legyek a lányok boldogságának. És ez megfizethetetlen volt.

Miközben a zenekar a legutolsó ráadás után lement a színpadról, óraműpontossággal megjelent a helyünkönél egy testes fekete férfi. Hayes betartotta, amit ígért.

– Van itt köztetek egy Isabelle?

Alig hallottam, amit mond a folyamatosan fülemben zúgó zaj fölött, mintha víz alatt beszélgetnénk. Végül mégis elindultunk utána egy ajtó felé, ahol mindenki kapott egy karszalagot, és egy VIP-belépőkártyát akasztottak a nyakunkba.

Senki sem szólt egy szót sem, amíg a backstage felé sétáltunk. Gyanítottam, hogy a lányok nem akarják elszúrni

a pillanatot, nehogy felébredjenek az álmukból. Arcukon komoly és várakozó kifejezés ült. Alig néztek egymásra, annyira izgultak. *Az életünk ma este kezdődik el.*

Az volt az érzésem, hogy a biztonsági őr már megszokta ezt, mármint hogy fiatal lányokat szed ki a tömegből, és leszállítja őket a zenekarnak. De mégis hová visz bennünket? És mikortól számít ez kiskorú veszélyeztetésének? Mert az biztos, hogy a tizenkét éves lányok ilyen felkínálása valamiféle szabálysértésnek számít, hacsak nem bűncselekménynek. Nem hagyhatom, hogy szem elől tévesszem őket. Elvégre mégiscsak Vegasban vagyunk.

Azonban amint beléptünk az afterparty helyszínére, világossá vált, hogy minden aggodalmam alaptalan. Alig láttam fogyasztásra felkínált lányokat: néhány inkább ismeretlen modellt láttam, a *Sports Illustrated* fürdőruha számának egyik címlaplányát, egy realitysztárt és egy új Netflix-sorozat színésznőjét. Ezen kívül inkább családtagok és közeli barátok társaságának tűnt a csoport: jó pár brit és üzletember, meg néhány udvariasan viselkedő, szerencsés fiatal rajongó. Egyértelműen biztonságban éreztem magam.

A fiúk nemsokára megérkeztek, frissen lezuhanyozva, átöltözve és sminkmentesen. Taps és füttyögés, meg pezsgősüvegek pukkanása következett. És akaratlanul is eszembe jutott, hogy vajon minden este megismétlődik-e ez. Ez az önmaguknak gratuláló ünneplés. Isabelle és a barátai nem késlekedtek, azonnal megrohmozták Simont és Liamet a buli közepén. Újra visszanyerték higgadtságukat, és újra felvették küldetésük fonalát. Abban nem voltam biztos, hogy pontosan mi is ez a küldetés. „Érjük el, hogy az August Moon zenekar bizonyos tagja belém szeressen”, ez jól hangzott, de azt azért biztosan tudták, hogy ennek milyen kevés az esélye. Rory például épp a fürdőruhamodellel folytatott bizalmas beszélgetést az egyik sarokban. Fejébe húzott sapka, keze mélyen a farmerzsebébe sülly-

lyesztve, a fekete farmer nevetségesen alacsony mélységbe leengedve a derekán. Félrehajtott feje és a testbeszéde alapján a lány már megfogta magának.

Oliver is épp egy ránézésre lemezkiadónak tűnő fickóval folytatott elmélyült beszélgetést, valami szürke öltönyös pasassal, aki vagy fel akarta szedni, vagy nem. Ő volt a csoportban a legelegánsabb. Karcsú és tűnődő, szürkés-kék szem és aranyszőke haj. Az a típus, akibe az egyetemen szerelmes lettem volna, aztán kiderül róla, hogy meleg. Vagy jóval intelligensebb annál, mint hogy érdeklődjön egy művtöri szakos lány iránt. Bárhogy is legyen, összetörte volna a szívemet.

És végül ott volt Hayes. Egész udvartartás vette körül, akárcsak Simont és Liamet, de ő valahogy jóval intenzívebben és tudatosabban kezelte mindezt. Onnan, ahol én álltam a terem másik végében, ahol épp a *Vanity Fair* egyik újságírója társalgott velem, jól láttam Simont és Liamet, ahogy fiatalosan hülyéskednek, és mindketten magukkal ragadják közönségüket. Hayest azonban nehezebb volt kifürkészni. Az ő figyelme őszintének tűnt. Még távolabbról is úgy éreztem, mintha valóban érdeklődve beszélgetne az-zal a sok talpnyalóval.

Nagyjából harminc perccel később, miután majdnem megittam egy egész pohár Perrier-Jouët-t, és sikerült elszabadulnom az újságírótól, Hayes odajött hozzám a sarokba.

– Öhm... üdv, Isabelle anyukája...

– A nevem Solène.

– So-lène... – lassan, szótagolva mondta ki. – Ez olyan mint: Szó..., lenne egy kis pénzed, amit kölcsön tudnál adni?

Elnevettem magam. – Pontosan.

– So-lène – ismételte meg. – Tetszik nekem ez a név. Olyan franciás. Francia vagy?

– A szüleim azok. Nagyon is.

– So-lène – bólogatott. – Én Hayes vagyok.

– Igen, tudom, ki vagy.

– Persze. Ezt gondoltam. – Féloldalasan rám mosolygott, az ajka bal sarka felfelé ívelt, és szép kis gödröcskék jelentek meg az arcán. Valahogy túl nagynak tűnt a szája – kérlelhetetlenül széles volt. De az arcán lévő gödröcskék miatt a látszólagos arroganciája inkább kedvességnek hatott. – Jól érzed magad?

– Igen, köszönöm.

– Akkor jó. – Csak állt ott vigyorogva, széles mellkasán keresztbe font karral. Úgy viselkedett, ahogy a magas fiúk szoktak, egészen széles terpeszben állt, hogy közelebb kerüljön hozzám szemmagasságban. – Tetszett a koncert?

– Igen... szórakoztató volt.

A mosolya még szélesebb lett.

– Tehát nem tetszett.

– Meglepően hangos volt – nevettem el magam.

– Erre senki nem figyelmeztetett? Annyira sajnálom, Solène.

Volt valami abban, ahogy a nevemet kiejtette: rekedtes hangon, rezzenéstelen tekintettel, a nyelvét forgatva. Volt benne valami... intimitás.

– Figyelmeztettek, de ezek szerint nem eléggé. A rajongóid...

– Nagyon lelkesek.

– Így is mondhatjuk.

Hayes nevetni kezdett, fejét hátravetette. Gyönyörű metszésű álla volt.

– Meg vannak vadulva. De legközelebb adunk neked egy fülest.

– Legközelebb?

– Mindig van legközelebb – közölte rezzenéstelen arccal, de volt benne valami, ami gondolkodásra készítetett.

– Hány éves vagy, Hayes?

– Húsz.

– Húsz – ismétellem el, majd felhörpintettem a maradék pezsgőmet. Egy slukkra. Ez legalább valamivel jobb, mint a tizenkilenc.

– Húsz – harapott az alsó ajkába Hayes, és rám mosolygott.

Az lett volna a megfelelő pillanat, hogy kimentsem magam. Összeszedjem a lányokat, és elbúcsúzzunk éjszakára. Csakhogy én megláttam az arcukat a terem különböző pontjain. Simon újra Georgia haját simogatta, Liam pedig épp breaktáncmozdulatokat mutatott, és kézzelfogható volt az eufória. Kevesebb, mint egy órát töltöttünk még csak ott. Kegyetlenség lenne most elvinni őket.

– Azon gondolkozol, hogy elmenj, igaz? – Hayes hangja visszarántott a jelenbe. – Kérlek, ne menj még. Hozok neked még egy italt.

– Nem kérek, köszönöm.

– Ugyan már. Vegasban vagyunk. – Mielőtt kivette volna az üres pezsgőspoharat a kezemből, rám kacsintott, és elindult az ideiglenes bárpult felé.

Daniel óta nem voltak sokan: néhány randi Isabelle vívócsapatából az egyik apukával, és egy két hónapos kapcsolat egy tévés szerkesztővel a spinningórámról. Egyik sem volt mindent felemésztő. Amikor már azzal fenyegettek, hogy túllépünk a hétköznapi flörtölésen, lezártam őket. Magamba zárkóztam. És miközben a három évig tartó véletlenszerű cölibátus időnként nyomorúságosnak tűnt, nem álltam készen arra, hogy ágyba bújjak egy feleannyi idős roksztárral, csak mert rám kacsintott egy afterpartyn. Ez annyira közhelyes lett volna.

Mielőtt még megtervezhettem volna távozásomat, Hayes már vissza is tért egy újabb pohár pezsgővel, magának pedig egy üveg vízzel. A haja szépen megszáradt, és selymes fűrtökben keretezte arcát. Az ilyen hajról egész blogokat írnak – ezt később tudtam meg –, de ott, a Mandalay Bay gyomrában ellenálltam a kísértésnek, hogy megérintsem.

- És mondd csak, Solène, mivel foglalkozol, amikor épp nem az August Moon koncertjeire jársz?
- Milyen szórakoztató vagy, Hayes Campbell.
- Ha! Még a vezetéknévemet is tudod...
- Igen, mivel egy tizenkét éves lánnyal élek együtt.
- De nem az exférjeddal?
- Nem, az exférjem nem él velem – válaszoltam nevetve.
- De akár az anyád is lehetnék.
- Csakhogy nem vagy az.
- De lehetnék.
- De nem vagy az. – Hayes állta a tekintetem, féloldalsan mosolygott.

Abban a pillanatban megéreztem, ahogy egy picit összeszorul a gyomrom, és ez azt jelentette, hogy bármit is művel ez a húszéves fiú, működik.

– Most akkor ideadod azt a poharat, vagy csak azért hoztad, hogy cukkolj velem?

– Csak cukkolni akarlak velem – nevetett Hayes, és kortyolt egyet a pezsgőből, mielőtt a kezembe adta. – Egészségedre!

Csak álltam ott, és néztem ezt a srácot, nem ittam egy kortyot sem. Élveztem a pillanatot.

– Nagyon rossz vagy...

– Időnként igen...

– És ez be szokott válni?

Hayes erre elnevette magát.

– Többnyire igen. Nálad beválik?

Mosolyogva ingattam a fejem.

– Nem annyira, mint gondolnád.

– Aú! Ez fáj! – Tekintetével kutatóan nézett át a terem másik végébe. – Oliver!

Oliver odafordította a fejét. Még mindig az a pasas állt előtte, abban a fényes anyagú öltönyben, és szemmel láthatóan kereste a menekülési lehetőséget. Néztem, ahogy kiment magát, és elindul felénk.

– Ol, bemutatom neked Solène-t.

– Szia, Solène – mosolygott elbűvölően Oliver.

A két fiú fürkésző pillantással nézett, mindketten magasak és egyformán magabiztosak. És egy pillanatra felmerült bennem, hogy bárcsak magas sarkú cipőben lennék, mert még a közel százhetven centiméterrel is picinek éreztem magam ezek előtt a srácok előtt.

– Mondd csak Ol, szerinted Solène lehetne az anyám?

Oliver felvonta egyik szemöldökét, aztán hosszan végigmért.

– Semmiképpen nem. – Azzal szembefordult Hayesszel.

– Pedig anyukád egy nagyon szép nő...

– Anyukám *tényleg* nagyon szép nő.

– De nem így néz ki.

– Nem bizony – mosolygott Hayes.

Oliver rám szegezte tekintetét.

– És *te* mit keresel itt, *Vegasban*?

Erre már belekortyoltam a pezsgőmbé. Kezdődjön a játék!

– Belehajszoltak, hogy menjek el egy August Moon-koncertre. És ti?

Egy pillanatra mindketten elnémultak. Hayes nevette el magát elsőként.

– Úgy látom, remek humora van valakinek. Ol, te most elmehetsz.

– De hisz most hívtál meg a buliba, pajtás.

– Akkor most tekintsd úgy, hogy a meghívás már nem él.

– Hayes Campbell. Te nem tudsz játszani másokkal – közölte Oliver kíméletlen hangon.

– Épp most mentettelek meg attól a csúnya öltönyös pasitól. Tartozol nekem.

Oliver előbb a fejét ingatta, majd elegánsan kezét nyújtott.

– Solène, örültem a szerencsének, ha még oly rövid ideig ismerhettelek is.

Ha még oly? Kik ezek a fiúk? Milyen karakán kvintett ez. Isabelle és a többmilliónyi másik lány a világon talán mégis tud valamit.

– Nem tudsz játszani? – ismételtem meg, miután Oliver távozott.

– Nagyon is jól játszom. Csak nem szeretek osztozkodni.

Mosolyogva felnéztem rá, és magával ragadott. Az arca olyan volt, mintha festették volna. Az ajkai magukra vonták a figyelmet. Ami pedig megfordult a fejemben, csöppet sem tűnt tisztességesnek.

– Szóval – folytatta Hayes –, mesélj magadról.

– Mit szeretnél tudni?

– Mit szeretnél megosztani velem?

Erre elnevettem magam. Hayes Campbell, húszévesen, zavarba hoz.

– A lehető legkevesebbet.

A mosolya inkább félmosoly volt. – Hallgatlak.

– Igen, látom. – Ittam még egy kortyot a pohárból. – Hol is kezdjem... L. A.-ben élek.

– Ott is születted?

– Nem. A keleti parton. Bostonban. De már elég régóta ott élek, szóval, most már az az otthonom. Egy művészeti galériát vezetek a barátnőmmel, Lulittal.

– Barátnőd? – vonta fel egyik szemöldökét Hayes.

– Nem olyan barátnő.

A fiú vállrándítva mosolygott. – Nem mintha ítélkeznék...

– Csak inkább fantáziálsz?

Erre hangosan nevetni kezdett. – Mi tényleg nemrég ismerkedtünk meg?

– Akarsz többet tudni, vagy nem?

– Mindent tudni akarok.

– Szóval, van egy galériánk. Culver Cityben. Kortárs festményeket árulunk.

Hayes egy ideig eltűnődött a hallottakon, majd így szól:
– A kortárs miben különbözik a moderntől?

– A modern művészet egyfajta gyűjtőfogalom, ami száz évet lefed, és többféle irányzat beletartozik. A kortárs pedig egészen új.

– Szóval a ti művészeitek még élnek, ha jól értem.

Elmosolyodtam.

– Hát, többnyire igen. De mondd csak... – Ehhez szükségem lesz még több pezsgőre. – *Te* mit csinálsz, amikor épp nem August Moon-koncerteken játszol?

Hayes erre nevetni kezdett, és keresztbe fonta maga előtt karjait. – Nem is tudom. Ez az egész az életem utóbbi pár évét teljesen lefoglalta. A turnék, a dalszerzés, a stúdiómunka és a marketing...

– Magatok írtátok a számaitokat?

– A legtöbbet igen.

– Ez lenyűgöző. És zongorázni is tudsz?

Hayes bólintott.

– Meg gitározni. Basszusgitár. Meg egy kicsit szaxofonozni is.

Erre mosolyognom kellett. Nyilvánvaló volt, hogy alulértékeltem ezeket a fiúzenekarokat. – És olyan nincs, hogy csak hazamész és semmit nem csinálsz?

– Nem sűrűn fordul elő. És veled?

– Velem sem olyan sűrűn, ahogy szeretném.

Hayes lassan bólogatott, kortyolt egyet a vízből, majd folytatta: – És hogy fest az otthonod?

– Elég modern. Letisztult és rengeteg modern bútor van benne. A Westside-on van, fent a hegyen, és az óceánra néz. Sok benne az üvegfal, és mindig változik a fény. A szobák hajnalban és szürkületkor is mások. Olyan, mint egy élő akvarell. Imádom benne ezt. – Ekkor elhallgattam.

Hayes csak állt előttem, és úgy bámult rám, ahogyan nem lett volna szabad. Nevetségesen fiatal volt. Én pedig

valakinek az anyukája. Márpedig az ilyesmi soha, sehol nem vezetett semmi jóra.

– Húha! – szólalt meg halkán. – Ez egy elég tökéletes életnek tűnik.

– Igen, de...

– De ott az exférj – fejezte be a gondolatomat.

– Így van. És minden más, ami ezzel jár.

Abban a pillanatban mintha végszóra tette volna, Isabelle odaszökkent hozzánk, hatalmas, kerek szemei boldogan csillogtak. – Anya, ilyen jó buliban még soha nem voltam! Pont arról beszélgettünk, hogy ez még Harry Wasserman barmicvójánál is jobb.

– Csak nem Harry barmicvójáról van szó? – szólt közbe Hayes, mintha kikökkentenék a gondolataiból, és újra tinisztárüzemmódba kapcsolt.

Isabelle elpirult, és a szája elé kapta kezét. – Sziaaa, Hayes!

– Sziaaaa, Isabelle!

– Te emlékszel a nevemre?

– Csak beletrafáltam – vont a vállát. – Mit keres ott Liam? Csak nem a kukacmozdulatot tanítja be nektek? Csak mert, ugye tudod, hogy mindent tőlem tanult, amit tud? Mi lenne, ha együtt gyakorolnánk? Liam, gyere ide! – szólt át a terem másik végébe. – Kukacozunk! Most rögtön!

Láttam, ahogy Isabelle majd kiugrik a bőréből, amikor Hayes átkarolta a vállát, és elkezdte vezetni. – Bocsáss meg, Solène. Most versenyezni fogunk.

Nevethetnékem támadt ezen a bizarr látványon, ahogy az én suta kislányom és a sármos rocksztár átverekszik magukat a tömegben.

Hayes elemében volt. Pillanatok alatt a figyelem középpontjába került, hasra feküdt a földön, és felpörgött a versenyhez, miközben a bandatagok és a rajongók körülötte vonaglottak. Lehet, hogy Liam szikár termete és rángatózó

mozdulatai tehetségesebb táncosnak mutatták, Hayes mégis jóval magával ragadóbb volt. Volt benne valami elegancia, ahogy fekete farmerjében és bakancsban végigcsúszott a padlón. Minden mozdulattal megfeszültek karizmai. Pólója alól elővillant a hasfala. Maga volt a megtestesült férfiaság, szinte bűnös volt nézni.

Mindenki füttyült és huhogott, majd miután Hayes végre felkelt a padlóról, Simon fiús ölelésbe zárta.

– Ez a srác itt fantasztikus! – kiáltotta el magát, kerekre tágult kék szemekkel és kócos szőke hajjal. – Van olyan, amihez nem ért?

Hayes hátravetett fejfel nevetett, a haja szanaszét állt, az arcán mély gödröcskék.

A „kukacozás” után nem sokkal hazamentünk. Miután egy karcsú és kétes előéletű barna lány elhelyezkedett Liam ölében, Rory ajkai pedig a fürdőruhamodell nyakára tapadtak a sarokban, és a vendégek közül jó páran kisurrantak, majd üveges tekintettel tértek vissza, úgy gondoltam, ideje elvinnem onnan a lányokat. A *Vanity Fair* újságírója már rég elment.

– Irtó jól éreztük magunkat. Köszönjük a meghívást.

Az ajtónál gyülekeztünk, Rose kókadozott, Isabelle ásítozott, Georgia haja pedig lenyűgöző hosszban bomlott ki a hátára.

– Semmivel nem tudlak rávenni, hogy maradjatok még?

– Későre jár, és holnap reggel hazarepülünk.

– Átfoglalhatnátok a jegyetekeket.

Éreztem, hogy összeszűkül a szemem, ez valami önkéntelen tikkelés lehetett, amit anyámtól vettem át.

– Na, jó, ez nem volt egy jó ötlet – visszakozott Hayes.

– Nem egészen. Nem volt az.

– Ez volt életünk legjobb estéje! Briliáns! Óriási! – hangoztatták a lányok egyszerre.

– Örülök, hogy jól éreztétek magatokat – mosolygott a fiú. – Majd egyszer megismételjük, oké?

A javaslatot egyhangú egyetértés fogadta.

– Hát, akkor... – Ezúttal Hayes bizonytalanodott el, tekintete fürkésző lett, ujjjaival végigszántotta kócos haját.

– Mit is mondtál, mi a neve a galériádnak? Ha netán Kaliforniában járok, és érdekelne egy kis kortárs művészet...

– Marchand Raphel – feleltem mosolyogva.

– Marchand Raphel – ismételte meg. – És te pedig...

– Ó a Marchand – adta meg a választ Georgia.

– Solène Marchand. – Hayes mosolya kiszélesedett. Cseppet sem tűnt angolnak a fogazata. Hatalmas, szabályos fehér fogsor. Valaki szép nagy összeget áldozott azokra a fogakra. – Akkor viszlát legközelebb?

Bólintottam, de a magocskát már elültette a szívemben. Ha a lányok akkor nincsenek velem...

Én erre, tökéletesen tisztában azzal, hogy mit művelek, és meglepően kevés hezitálást követően, kivettem a horgot. – Mindig van legközelebb.

bel-air

Telefonált.

Vegas után öt nappal üzenetet kaptam a hangpostámra a galériában. Hayes hangja volt: elegánsan rekedtes, azzal a cuki kis angol akcentussal. „Helló, Solène. Hayes Campbell vagyok. Épp Los Angelesben töltök pár napot. Gondoltam, megkérdezem, nincs-e kedved enni valamit.”

Legalább ötször végighallgattam az üzenetét.

Hayes Campbell. Az én hangpostámra beszélt. A Vegasban tapasztalt tartózkodó és kiszámítható varázsa ellenére őszintén meglepett. Nem vártam tőle, hogy lesz folytatás. Mert ami ártatlan flörtölésnek hatott a Mandalay Bay hotel alagsorában, a dél-kaliforniai napfényben egyszeriben szörnyűségecsnek tűnt. Egy húszéves fiúval. Egy fiúbandából. Mégis milyen körülmények között volna ez valaha is elfogadható?

Megpróbáltam elhessegetni magamtól a gondolatot, és folytattam a munkát. De mégis egész nap a fejemben motoszkált. Finoman hívogatott, mint az utolsó falat bonbon a dobozban, amit félreraksz ínséges időkre. Egy kis aján-

dék, amit magamnak tartogatok. Még Lulittal sem osztottam rajta. Márpedig vele elég sok mindenen osztottam.

Tizenöt évvel ezelőtt ismerkedtünk meg New Yorkban egy Sotheby's képzésen. Lulit számomra a nagyszerű emberekből álló csoportban is kiemelkedett. Bársonyos, barna bőr, hosszú végtagok, lírai etióp akcentus és Romare Bearden iránti rajongás. Imádtam, ahogy a karjaival kalimpált, miközben magyarázott, különösen a művészetről. „Basquiat annyira *dühös*, a fogak soha nem férnek el a szájában!”. „Egy dobozba zárt döglött bárány, az nem művészet. Ha adsz hozzá egy kis kenyeret, *vacsora* lesz belőle.”

Lulit éppen akkor szerezte meg az alapidplomáját a Yale-en, én pedig már elvégeztem a mesterképzést, amikor találkoztunk, de hasonló érzékenységgel fordultunk a kortárs művészet felé, és mindketten vágytunk arra, hogy valami izgalmas és váratlan dolog részesei lehessünk. Ezt L. A. bimbózó művészeti közösségében találtuk meg.

Lulit ötlete volt, hogy csak női és csak színes bőrű művészeket képviseljünk. Ő három évet lehúzott a Sotheby's kortárs művészeti részlegén, miután végzett a képzésükkel. Én addig egy évet a Gladstone Galleryben dolgoztam, mielőtt Daniellel L. A.-be költöztünk. Nem egészen öt hónapja voltunk házasok, amikor terhes lettem Isabelle-lel, és mindent feladtam, ami önmagamat jelentette. Mikor Lulit megérkezett a nyugati partra, buzgott benne a lelkesedés, és készen állt a művészeti szféra felpezsdítésére, én pedig hagytam, hogy magával ragadjon a céltudatossága. A házasság és az anyaság addigra felemésztette az enyémet. – Mi lenne, ha felráznánk egy kicsit a dolgokat? – kiáltott fel egy szusi mellett a Sasabune étteremben. – Tudod, a fehér férfiakat annyira túlértékelik.

Akkoriban azzal teltek napjaim, hogy egy akaratos húszhónapos gyerekkel foglalkoztam, miközben Daniel 2800 órát számlázott ki az ügyfeleinek; így aztán hajlottam

rá, hogy beleegyezzek. Egy éven belül létrejött a Marchand Raphel.

Aznap, amikor Hayes Campbell üzenetet hagyott a hangpostámon, éppen eladtuk a legutóbbi kiállításunk utolsó darabját is. Az argentin születésű művész, Pilar Anchorena jól ismert volt vegyesmédia-kollázsairól. Vibráló színekben pompázó elgondolkodtató művek, melyek mindig véleményt mondtak a rasszizmusról, a társadalmi rangról vagy a kiváltságokról. Nem azoknak való, akik unalmas, esztétikus képeket akarnak látni, a művei inkább komoly műgyűjtőknek jelentenek csemegét.

A kereskedelmi igazgatónkkal, Matt-tel, a galéria vezetőjével, Josephine-nel és Lulittal együtt koccintottunk egy pohár Veuve Clicquot pezsgővel. Egy újabb sikeres munka gyümölcsét ünnepelhettük, mielőtt nekifogunk a májusi kiállításunk logisztikai szervezésének.

Késő délután, mikor a többiek már elmentek, bezárkóztam az irodámba, és ettem egy falatot az én képletes csokoládémból.

– Szóval kinyomoztad, merre vagyok?

– Igen, ki – szólalt meg a vonal másik végén Hayes reszelős hangja.

– Nagyon ügyes.

– Van egy asszisztensem...

– Hát persze, hogy van.

– Sirinek hívják. Elég jól végzi a munkáját.

Erre elnevettem magam. – Szép munka volt, Hayes Campbell. De mit tehetek érted?

– Ó, jaj – köszörülte meg a torkát –, a teljes nevemen szólítottál. Ez olyan, mint egy halálos csók.

– Mármint?

– Túlságosan hivataloskodó.

– Mit szeretnél, hogy szólítsalak?

– A Hayes jó lesz.

– Hayes mire lesz jó? – kérdeztem nevetve. – Csak viccellek! Ne haragudj. Hosszú volt a nap. – Rápillantottam az órámra. Negyvenöt perc múlva fel kellett vennem Isabelle-t a vívóteremben. L. A.-ben beletelhet tizenkét percbe, de akár egy órába is, amíg odaérek.

– Hadd vigyelek el vacsorázni. – Ez inkább közlésnek tűnt, mint kérésnek.

Vacsorázni? Én inkább valami Starbucksos randira gondoltam. Vagy bármi más kávézóra.

Felgyorsult a pulzusom. – Nem megy... ma este nem. Nincs bébiszitterem, és ilyen hamar nem találok. – Ez félig-meddig igaz is volt. Csakhogy Isabelle-nek már nem volt szüksége bébiszitterre. Tizenkét éves. De a vacsora valahogy túl hivatalosnak tűnt. Túl nagy *dolognak*. – Talán holnap ráérek egy italra – ajánlottam fel helyette, aztán rögtön rájöttem, hogy nem kellett volna. Ez a fiú még nem múlt el huszonegy éves, legálisan nem ihat.

Hayest ez látszólag nem zavarta. – Holnap nem tudok. A Staples Centerben koncertezünk.

– Ó! – Igen, persze. A Staples Centerben. Ezt olyan hétköznapi hangon mondta. Semmi beképzeltség. Mint amikor Daniel bejelenti, hogy későig kell dolgoznia. – Hát, akkor az sem lesz jó, igaz?

– Nem! – vágta rá nevetve, azon a torokhangon, amitől húsznál idősebbnek tűnt. Vagy inkább én szerettem volna ezt hinni. – Tudod, a koncerten ott kell lennem. És mit szólnál egy ebédhez?

Péntekre leszerveztem magamnak egy ebédet egy ügyfelemmel. Ezt közöltem is Hayesszel. – És reggeli?

Nem ért rá. A bandának beütemeztek néhány reggeli tévéműsor-megjelenést. Felajánlottam még a szombati és a vasárnapi vacsoraidőpontokat, de Hayes elutasította. Négy estét koncerteztek a héten a Staplesben, aztán indultak tovább. Megpróbáltam elképzelni, hány sikoltozó fia-

tal lány kell ahhoz, hogy megtöltse a Staples Centert négy egymást követő estén, de elképzelni sem tudtam.

– Mi lenne, ha áttennénk egy másik alkalomra, amikor megint a városban leszel?

– Nem jó, mert én most akarlak látni.

– Hát, az ember nem kaphatja meg mindig, amit akar, nem igaz? Vagy ezek a szabályok rád nem vonatkoznak?

Hayes nevetni kezdett. – Most arra vársz, hogy könyörögjek?

– Csak akkor könyörögj, ha úgy érzed, szükséges.

Nem értettem, miért szórakozom vele. Teljesen abszurd volt a viselkedésem. Talán, ha bátrabb ember vagyok, ha nem érdekelt volna annyira, hogy mit gondolnak rólam az emberek, eljátszom a gondolattal, hogy kikezdek egy fiúbanda húszéves énekesével. De nem voltam bátor, mégis eljátszottam a gondolattal, mert az egészben talán az volt az izgalmas, hogy tudtam, képes lennék rá. Együtt ebédelnék, aztán lesz, ami lesz.

A vonal végén csend volt, de valami azt mondatta velem, Hayes még mindig ott van.

– Hát, jó – szólalt meg. – Akkor könyörgöm: gyere el velem ebédelni holnap. *Kérlek.*

Újra az órára pillantottam. El fogok késni Isabelle vívóedzéséről. De nem először fordulna elő. Megvár a teremben, ahol hangosan összekoccannak a pengék, zúg a légkondicionáló és berreg a pontjelző gép. Az edzők orszul üvöltöznek. Az én kismadaram egy ilyen idegen helyen. Habár Isabelle meglepően jól tűrte ezt a közeget. Én pedig soha nem láttam még annál kecsesebbnek, mint versenyzés közben. Kontrollált, erős és elegáns mozdulatok.

– Hát, jó. Ebédeljünk holnap – vágtam rá gyorsan. – Majd átszervezem az időbeosztásomat.

Meglehetősen felelőtlen dolog volt egy ügyfélebédet lemondani, de igyekeztem racionális magyarázatot találni rá. Az ügyfél Daniel egyik régi ismerőse a Princetonról.

Nem megy sehová. Ráadásul épp most adtam el a legutóbbi kiállításunk utolsó darabját. Miért ne lóghatnék végig egy délutánt?

Hayes persze valami puccos és romantikus helyet fog választani. *Együnk valamit...* Még mit nem!

– Hayes – mondtam, mielőtt befejezte volna a hívást –, ez csak egy ebéd.

Egy pillanatig elnémult, azon töprengtem, vajon hallott-e egyáltalán.

– Solène... mi más lenne?

Már ott volt, amikor megérkeztem. Egy eldugott fülkében ült, az étterem üvegfallal elválasztott teraszának túlsó végén, a kert felé néző asztalnál. Arra számítottam, hogy késni fog, lazán beszél a lebilincselő mosolyával és a roksztáros mozgásával. Ő azonban pontos volt, sőt még kicsit korábban is jött. Amikor megláttam, ahogy ott ül, egy sötét és fehér mintás, gombos pólóban (talán egy Liberty virágminta?), szépen megfésült hajjal, láttam, hogy nagyon igyekezett. Épp az étlapot tanulmányozta, és a Ray-Ban Wayfarer napszemüvegét pörgette mutató- és hüvelykujja között, amikor megjelentem. A hostess egyetlen pillantással végigmért – „Gondolom, maga lesz Ms. Marchand” –, majd odavezetett az én lehetetlenül fiatal randipartneremhez.

Látni kellett volna Hayes arcát, amikor megpillantott! Mint egy kisgyerek karácsony este. Egyszerre tükröződött rajta az öröm, a meglepetés, az ígéret és a hitetlenség. Kékeszöld szeme felcsillant és elkerekedett, ajkán pedig széles mosoly terült szét.

– Hát eljöttél! – szólalt meg, és felállt, hogy üdvözljön. Nappali fényben még magasabbnak tűnt. Két méternél is több lehet, találgattam.

– Azt gondoltad, nem bukkanok fel?

– Láttam rá némi esélyt.

Nevetve odahajoltam, hogy közelebb vigyem övéhez az arcomat. Egy művészvilágbeli légpuszira, aminek az intimitásszintje meglehetősen alacsony.

– Nem olyan fajta embernek gondoltalak, akit gyakran felültetnek.

– És nem is olyan fajta ember vagyok, aki könnyörög egy randiért. De egyszer mindennek eljön az ideje. – Hayes elmosolyodott, és félreállt, hogy beülhessek a boksza.

– Remélem, itt megfelel. Csak miután felhívtam az éttermet, akkor jöttem rá, hogy fogalmam sincs, merre van Culver City, és nem kell-e majd a fél világot átutaznod, hogy találkozz velem. Végül kiderült, hogy L. A.-ben semmi nincs közel...

– Ez így nem teljesen igaz. De tökéletes a hely.

– Akkor jó. Mert szerintem nagyon szép. Olyan érzés, mintha vakáción lennénk – jegyezte meg körbepillantva a teraszon, amely tökéletes kaliforniai fényekben úszott. Cserepes gyümölcsfák és pálmafák, hófehér asztalterítő lila orchideákkal díszítve, a tetőről bougainvillea fuksziák csüngtek le a falakra.

– Valóban elbűvölő ez a hely. A Rockwell Csoport műve.

– Hogy micsoda?

– A Rockwell Csoport. Ők voltak a Wolfgang étterem belsőépítései. A belső és külső terek tökéletes összhangja. Számos díjat elnyertek vele. És az étterem falán ott lóg egy remek Gary Lang-festmény. Koncentrikus köröket ábrázol. Agresszív és váratlan látvány.

Hayes minden figyelmével rám fókuszált, miközben a szája bal sarka mosolyra ívelt.

– Agresszív körök? Ez nagyon szexin hangzik.

Elnevettem magam.

– Talán igen. Ha az ember így gondolkodik...

Hayes egy pillanatig hallgatott, és némán figyelt.

– Imádom, hogy ennyit tudsz a művészetről.

Ó, *te kicsi fiú*, akartam kimondani, *ha tudnád, hogy még mi mindent tudok én!*

– Mondd csak, mit mondtál a hostessnek? – érdeklődtem. – Hogyan ismert fel?

Hayes előbb kinyitotta a száját, majd becsukta, és ezt párszor megismételte, majd nevetve rázta a fejét.

– Kemény nő vagy.

– Mondd el!

– Azt mondtam neki – szólalt meg halkán, közelebb hajolva hozzám –, azt mondtam neki, hogy egy barátommal találkozom, és sötét haja van és igéző tekintete, és valószínűleg nagyon jól öltözötten érkezik. És hogy olyan, mint egy filmsztár. És hogy *nagy szája* van.

Mozdulatlanul ültem a helyemen.

– Ezt most szó szerint értsem vagy átvitt értelemben?

– Mármost amit a szádról mondtam?

– Igen.

– Mindkettő.

Olyan közel volt hozzám, hogy megéreztem a bőre illatát. Szantálfa és cédrus keveréke. És lime. Magával ragadott. Az is, ahogy engem nézett. De nem hagyhattam, hogy a randink első öt percében kiforgasson önmagamból ez a fiú. Még italt sem rendeltünk.

– Mire gondolsz most? – Lefegyverző mosollyal nézett rám.

– Tudni akarom, mik a szándékaid, Hayes Campbell.

– *Neked* mik a szándékaid? Azért jöttél ide, hogy eladj nekem egy festményt?

– Talán.

– Hmm – felelte, de nem vette le rólam a tekintetét. – Hát... én azért jöttem, hogy megvegyek mindent, amit árulsz.

Abban a pillanatban nem érdekelt, hogy hány éves, vagy hány rajongója szeretett már belé. Abban a pillanatban megfogott engem. Én pedig tudtam, hogy nekem már

nem elég a puszta gondolata annak, hogy akár viszonyom is lehetne vele.

Hayes ekkor bólintott egyet, mintha csak lezárna egy kimondatlan egyezséget, majd figyelmét újra az étterem felé fordítva intett a kezével a pincérnek. – Rendeljünk valamit?

– És Isabelle hogy van? – fordult hozzám, miután a pincér távozott.

– Jól van, köszönöm.

– Mit szólt hozzá, amikor elmondtad, hogy velem ebédeelsz?

– Nem mondtam el.

Hayes összevont szemöldökkel nézett fel rám.

– Nem mondtad el? – kérdezte mosolyogva. Erre nem voltam büszke. A titkolózásra. – Ez azért sokat elárul.

Aznap reggel Isabelle-nek egy bögre forró csokit főztem reggelire. Mint amikor kicsi volt, mint ahogyan az én anyám tette, és ahogyan az ő anyja is tette. Ezen a ponton rengeteg emlék rohant meg: Dél-Franciaországban töltött nyarak, a ciprusok árnyékában a teraszon, a csokit, amit *baguette et confiture* kísért, a narancsfák és a tenger illata. És mindez azokon a reggeleken volt a legmegnyugtatóbb, amikor az éjszaka felét ébren töltöttem, mert a misztrál szelek zörgették a spalettákat, és azt képzeltem, hogy szörnyek akarnak bejönni.

– *Chocolat!* – Isabelle szeme felcsillant, amikor belépett a konyhába. – Valami különleges alkalom van ma?

Megdermedve álltam a tűzhely előtt. Ennyire nyilvánvaló a bűntudatom?

Vékony karját körém fonta, és szorosán átölelt.

– Mostanában soha nem csináltál. Köszönöm!

– Te most nevetsz rajtam? – kérdeztem Hayest.

– Á, dehogy... Soha nem tennék ilyet. – Két kezét összefonta csinos feje mögött, és hátradőlt a székekben. Volt valami csodásan megnyugtató abban, ahogy a saját bőrében érezte magát. Hogy mennyire könnyedén létezett a testében. Uralta. És elégedett volt vele. A fiúk nagyon különbözőnek ebben a lányoktól.

– És mi újság anyukáddal? Ő mit szolt hozzá, amikor elmondtad neki, hogy velem randizol?

– Ha! – Hayes hátravetett fejével, hangosan nevetni kezdett. – Nagyon jól csinálod.

– Fogalmad sincs, mennyire. – Nem akartam hangosan kimondani ezt, de mégis megtettem!

– Te most...? Te most *flörtölsz* velem.

– Én csak húzlak. Nem flörtölök.

– És tudnom kéne, mi a különbség a kettő között?

– Fogalmam sincs. Attól függ, milyen okos vagy.

Hayes hirtelen felegyenesedett. Majd minden hamisság nélkül kijelentette: – Tetszel nekem.

– Igen, tudom.

– Hayes! – Egy öltönyös fickó közeledett az asztalunkhoz. Los Angelesben ritkaságszámba ment az öltönyviselés. Egy öltönyös férfi tízből kilenc alkalommal valamilyen ügynök volt. És tízből öt alkalommal nem szabadott bízni benne. Daniel legalábbis ezt állította.

Észrevettem, hogy Hayes arcán pillanatnyi bosszúság fut végig, majd a hang irányába fordult. És ekkor máris felvette az elbűvölő énjét.

– Sziaaaa!

– Max Steinberg. WME.

– Igen, pontosan tudom, ki vagy. Mi szél hozott erre, Max?

– Veled mi újság, inkább azt mondd! A turné fantasztikusan alakul, nem igaz? Mindenki el van ragadtatva. Holnap este én is ott leszek a Staplesben. Hozom az uno-

kahúgaimat. Ja, és tegnap este láttam, hogy bent voltatok a *Jimmy Kimmel show-ban*. Imádnak titeket...

Jimmy Kimmel? Ez a telefonhívása előtt vagy után történt? Hayes egyetlen szóval sem említette. Kinyitottam a szám, hogy mondjak valamit, de hirtelen elhallgattam.

– Igen, és nagyon jól sikerült.

– *Imádtak* titeket. Ahogy mindenki más. Az az új ballada, a *Seven Minutes*, remek dal. Helló! Max Steinberg vagyok – hajolt ekkor hozzám az öltönyös, hogy kezét rázzon velem, miután végre nyugtázta a jelenlétemet az asztalnál.

– Max, bemutatom Solène Marchandot.

Max félrehajtotta tojásfejét, és méregetni kezdett.

– A *Universal*nál vagy?

– Nem.

– Akkor a *42West*nél?

Megráztam a fejem.

– Solène-nek van egy galériája *Culver City*ben.

– Oh! Az szuper. – Max most pontosan úgy viselkedett, ahogy a hollywoodi emberek szoktak, amikor kiderül, nem a filmszakmában dolgozol: kicsekkolt. – Na jó, akkor nem is tartalak fel tovább.

– Sok sikert ma estére, Hayes! Holnap találkozunk. Velem lesz még két sikoltozó kiskamasz. De gondolom, hozzá vagy már szokva ehhez, igaz? Mindenütt lányok, amerre csak jársz. Élvezd ki! – kacsintott rá. – Örülök, hogy megismertelek, Solène. Ha még nem rendeltetek, a halat ajánlom. Olyan puha, hogy elolvad a szádban.

– Szóval, Max Steinberg... – szólaltam meg, miután halótávolságon kívülre került.

– Max Steinberg – kuncogott Hayes. – Ne haragudj, elég bunkóság volt. Az a megjegyzése a lányokról teljesen szükségtelen... Nem is tudom, mit gondolt.

– Nem biztos, hogy gondolkozott – jegyeztem meg. – Úgy érzem, ebben a városban a férfiak egy bizonyos koron felüli nőket mintha nem is érzékelnének. Ha pedig

mégis, akkor elrakják őket az „anyuka” vagy „üzletfél” rekeszbe. Gondolom, azt hitte, neked dolgozom. De ez talán rá is mutathatna, hogy mennyire nem helyénvaló ez az egész.

Hayes tátott szájjal nézett rám.

– Nem is tudom, mit mondjak erre.... Nagyon sajnálom.

– Hát, még jó, hogy ez csak egy ebéd – mosolyogtam vissza rá. – Nem igaz?

Erre nem mondott semmit. Csak ült a helyén, és kifürkészhetetlen szemmel meredt rám. Egyszer csak elfogott a vágy, hogy ösztönösen átnyúljak az asztal felett, és meg-simogassam fiatal arcát, de már így is vegyes üzeneteket küldtem felé.

– Mire gondolsz, Hayes?

– Még próbálom feldolgozni.

– Semmi gond. Még nem késő visszafordulni.

Abban a pillanatban kihozta a pincér a rendelésünket.

Amint egyedül maradtunk, Hayes egyenesen felém fordult. – Nézd, nem fogom megkérdezni, hány éves vagy, mert az nem lenne udvarias, de szeretném, ha tudnád, nem sok dolgot tudsz mondani, amivel eltéríthetnél. És magasról teszek rá, hogy a Max-félék mit gondolnak. Ha érdekelné, soha nem kértelek volna, hogy gyere el ide. Szóval, ha netán kételyeid lennének: nem fogok visszafordulni.

– Oké.

– Oké.

– Oké – ismételtem meg.

– Akkor jó. Egészségedre!

– Harminckilenc. Meg egy fél.

Hayes lejjebb engedte a Pellegrinóval megtöltött poharát, és hatalmas mosolyt villantott rám.

– Oké. Azzal tudok mit kezdeni.

Ó, istenem, mégis mibe kevertem bele magam?

– És mondd csak – szólalt meg Hayes két perccel azután, hogy nekikezdett a grillcsirkéjének –, hogy kerültek a te nagyon francia szüleid Bostonba?

Elmosolyodtam. Szóval emlékezett. – Az egyetem miatt. Apám a Harvardon tanított művészettörténetet.

– Hú, ez azért erős kezdés.

– Hát, igen – nevettem. – Anyukám meg kurátorként dolgozott.

– Szóval a művészeti vonal a családból indul?

– Valahogy úgy. És te? Nálad is családi indíttatás a zene? Talán apukád a Beatles egyik tagja volt?

– Inkább a Rolling Stones... – nevetett Hayes, és a szeme sarkában apró kis ráncok jelentek meg. – Nem, nem, ennél semmi sem állhat távolabb az igazságtól. Ian Campbell egy nagy tiszteletben álló ügyvéd. Az én felmenőim egytől egyig köztisztviselőben álló személyek. Mindkét oldalon. Aztán valami elromlott.

– Van valami a Notting Hill-i vízben?

Hayes mosolygott. – Kensington, de majdnem talált. És igen, lehetséges. Elkezdtem énekelni meg dalokat írni. A család nem volt túl boldog.

Odébb csusszant a helyén, és a lába hozzáért csupasz térdemhez – egészen fesztelenül, de mégis összetéveszthetetlen módon. Egy pillanatig ott hagyta a lábát, aztán hanyagul odébb húzta.

– Te is a Harvardra jártál?

– Én a Brownra. Aztán a Columbián megcsináltam a mesterszakot művészeti menedzsment szakirányon.

– És ez nem bosszantotta a professzort?

– Egy kicsit igen. – Erre elmosolyodtam.

– De fogadok, hogy kevésbé, mint az, amikor nem iratkoztam be a Cambridge-re, mert inkább fiúzenekart alapítottam.

Elnevettem magam. – Tényleg ezt csináltad? Valaki így rakott össze titeket?

– *Én* raktam össze a bandát, de azért köszi.

– Ez komoly?

– Teljesen komoly. Meglepődtél? Kénytelen leszek ki-nyomtatni pár új névjegykártyát: Hayes Campbell, aki összerakta a zenekart.

Nevetni kezdtem, majd leraktam a villát meg a kést a kezemből. – De mégis, hogy csináltad?

– A Westminsterbe jártam, ami London egyik sznob iskolája, és az évfolyam fele Oxfordban vagy Cambridge-ben végez onnan. Csakhogy én nem ezt az utat választottam, hanem rávettem pár haveromat, akikkel együtt lógtam, hogy csatlakozzanak az együttesemhez. Eleinte inkább popzenekarnak indultunk, de a dobosunk folyton kiesett. Simon pedig pocsék basszusgitáros... és mindenki fronténekes akart lenni – magyarázta nevetve. – Szóval elég érdekesre sikerült a kezdet. De szerencsénk volt. Nagyon, nagyon nagy szerencsénk.

A szeme táncot járt. Teljesen elengedte magát, eleven volt és vidám.

– Ezt a sok infót mind megtalálom a neten?

– Hmm. Lehetséges, igen.

– Hmm. – Újra az omlettem felé fordultam. – Akkor most mondj valamit, ami nincs fönn a neten.

Hayes erre elmosolyodott, és hátradőlt a székében.

– Minden titkomat tudni akarod, igaz?

– Csak a legnagyobbakat.

– Csak a legnagyobbakat? Hát, jó. – Alsó ajkát piszkálgatta egyik ujjával. Feltételeztem, hogy ez amolyan ösztönös szokás volt, de remekül sikerült telt ajkaira vonni a figyelmemet. – A legjobb barátom nővérével vesztettem el a szüzességemet tizennégy éves koromban. Ő akkor tizenkilenc volt.

– Azta! – Ez egyszerre volt szörnyű és lenyűgöző. – Micsoda? Hogy néztél ki tizennégy évesen?

– Nagyjából ugyanígy, csak kicsit alacsonyabb voltam. Már nem hordtam a fogszabályzómat – felelte nevetve. – Szóval, már akkor jó pasi voltam.

– A tizennégy nagyon fiatal. – Nagyon igyekeztem nem gondolni Isabelle-re. Nála is vészesen közeledett ez a kor.

– Igen, tudom. Nagyon rossz kisfiú voltam.

– Inkább a lány volt pajzán. Tizenkilenc? Feltételezem, hogy Angliában ez nem legális.

– Hát, mivel akkor már két éve reménykedtem és imádkoztam, hogy megtörténjen, nem rohantam a rendőrségre feljelentést tenni. – Érzéki mosoly jelent meg az arcán. – Mindenesetre ezt nem fogod megtalálni a neten, és ha valaha kiszivárog, mindent tönkretesz: a barátságokat és a zenekart is.

– A zenekart? – visszhangoztam. – Miért, kinek a nővérével feküdtél le? Ki a legjobb barátod, Hayes?

Egy pillanatig nem válaszolt semmit, csak az ajkát húzgálva ült a helyén, és fontolgatta, mit mondjon. Majd végül kimondta: – Oliver.

Átnyújtotta kezét az asztal felett, és felvette a Ray-Ban napszemüvegét.

Odajött a pincér, hogy leszedje a tányérokat. Hayes nem kért desszertet, de rendelt egy zöld teát. Én ugyanazt rendeltem.

– És csak egyszer történt meg?

Hayes a fejét ingatta, ajkán pajzán mosollyal.

– Ki tud még róla?

– Senki. Én és Penelope... mert ez a lány neve. Ol nővérét így hívják. És most már te is tudod.

Hirtelen rám nehezedett az információ súlya, amit rám bízott.

– Szeretném látni az arcodat – szólaltam meg, és a szemüvegéért nyúltam. Meglepett, amikor mindkét csuklómát megmarkolta. – Most mi van?

Nem szólt semmit, csak szépen leengedte kezeimet magunk közé a padra. Hüvelykujját belefonta az órák bőrszíjába, majd lassan és módszeresen dörzsölgetni kezdte vele az ütőeret.

– Mi van?

– Semmi, csak meg akartalak érinteni.

Hallottam, ahogy szaporább lesz a lélegzetem, és tudtam, ő is ugyanezt hallja. Csak ültem ott megbabonázva, miközben Hayes a csuklómát cirógatta. Teljesen ártatlan mozdulat volt, de mégis olyan érzéseket keltett bennem, mintha a lábam közé nyúlt volna.

Basszus.

– És... – szólalt meg hosszú pillanatok múlva. – Azért jöttél ide, hogy eladj nekem egy képet?

Megráztam a fejem. Szóval így csinálja? Mármint a csábítást. Visszafogottan, hatékonyan és tökéletesen. Ugye van itt a közelben egy szoba?

Hayes elmosolyodott, és elengedte a csuklómát.

– Nem azért? Pedig azt hittem, ez volt a szándékom, Solène.

Imádtam, ahogy kimondta a nevemet. Ahogyan ízlelgette a hangokat benne. Szinte élvezettel.

– Hayes Campbell... te egy nagyon veszélyes fiú vagy.

– Nem igazán – vigyorgott rám, és levette a napszemüvegét. – Én csak tudom, hogy mit akarok. Mert mi értelme játszmázni, nem igaz?

Kihozták a teánkat. Tökéletesen tálalták. Akár egy csendélet.

– Te most egy turné közepén vagy – jegyeztem meg, miután újra magunkra maradtunk.

– Igen, én most turnézok – ismételte meg.

– És utána hol leszel? Londonban?

– Londonban, Párizsban, New Yorkban... mindenfelé.

Beletelt pár pillanatba, amíg összeszedtem a gondolatimat, miközben kibámultam az ablakon a zöld kertre. Teljesen össze voltam zavarodva.

– De mégis, hogy fog ez működni?

Hayes visszacsúsztatta kezét az asztal alá, újra megfogta az enyémet, és az óraszíjamba akasztotta hüvelykujját.

– Hogy szeretnéd?

Miután nem szóltam semmit, hozzátette: – Menet közben is kitalálhatjuk.

– Akkor egyszerűen csak veled ebédelek L. A.-ben?

Hayes bólintott, majd az alsó ajkába harapott.

– És Londonban. És Párizsban. És New Yorkban.

Nevetve elfordítottam a fejem. Hirtelen felfogtam, mibe is egyeztem éppen bele. Milyen egyezséget kötöttem.

Ez cseppet sem rám vallott.

– Ez örültség. Ugye, te is látod?

– Csak akkor, ha valaki sérül benne.

– Valaki mindig sérül, Hayes.

Erre nem szólt semmit, csak az ujjaimba fonta ujjait, és megszorította a kezem. A mozdulat intimitása kizökentett. Daniel óta nem fogtam férfi kezét, Hayesé pedig idegennek tűnt. Méretes, puha és hozzáértő kéz; aztán egy gyűrű váratlan hidegsége.

Megigazítottam a szoknyámat, mert odatapadt a bőröm a bőrüléshez. Ki kellett jutnom onnan, de mégsem akartam, hogy véget érjen.

Így ittuk meg a teánkat: ujjaink összefonódva az asztal alatt, távol a kíváncsiskodó tekintetektől, abban a tudatban, hogy ígéretet tettünk egymásnak.

Miután kifizettük a számlát, visszajött a hostess az asztalunkhoz. Megkérdezte, hogy mindennel elégedettek voltunk-e. Aztán csak úgy, hanyagul még hozzátette: – Mr. Campbell, nagyon sajnálom, de úgy tűnik, valaki megne-

szelte, hogy itt ebédel, és az étterem előtt összegyűlt néhány lesifotós. Elnézést kérek. Nem közvetlenül az ajtóban állnak, hanem az utca túloldalán. Szerettem volna előre figyelmeztetni, ha netán másképp akarná szervezni a távozását.

Hayes egy pillanatig emésztette az információkat, majd bólintott. – Köszönöm, Pierre.

– Mit jelent ez pontosan? – kérdeztem, miután Pierre távozott.

– Csak annyit, hogy ha nem akarsz a holnapi bulvár-lapok címlapján lenni, akkor előttem kéne kimenned.

– Ja, értem! Oké. Szóval, most induljak? – Átnyúltam az asztal felett, hogy kezembe fogjam a Saint Laurent táskát.

Hayes elnevette magát, és visszahúzott maga mellé.

– Nem kell ebben a pillanatban menned.

– De igen.

– Mondok neked valamit – szólalt meg. – Ha nem együtt lépnénk ki az étteremből, felvállaljuk a kockázatát, hogy bűnösnek nézünk ki. De ha együtt megyünk a parkolóhoz, megörökítenek a kamerák, és egy jóval nagyobb közönség előtt tűnhetünk bűnösnek.

– Szóval ez egy játék?

– Egy játék. – Felvette a napszemüvegét. – Készen állsz? Elnevettem magam.

– Emlékeztetnél arra, hogy kerültem én ide?

– Solène – mosolygott rám. – Ez csak egy ebéd.

Ha sikerült is megfedkezniem Hayes celeb státuszáról a közel kétórás ebédünk alatt, amikor átsétáltunk a Hotel Bel-Air étterem teraszán, addigra kénytelen voltam tudomást venni erről. Hayes a maga két méterével, fekete farmerben és fekete bakancsban. Felénk forduló fejek, elkerekedett szemek, egymást közt susmorgó vendégek, miközben ő mintha észre sem venné. Hozzászókkott már ehhez annyira, hogy ki tudja zárni.

A kijárat előtt, mielőtt odaértünk a hídra, Hayes megállt, kezét fesztelenül a derekamra tette, és így szólt: – Most menj előre, én addig megállok pár percre az előcsarnokban.

Ez bölcs dolognak tűnt. Persze az érdeklődő barátoknak el tudtam volna sütni Hayest mint potenciális vevőmet. Csak éppen abban nem voltam biztos, hogy Isabelle-nek mit mondanék.

Hayes mintha akkor jött volna rá, mennyire közel áll hozzám, és hátralépett, lassan eltávolítva a kezét rólam.

– Köszönöm – mondta –, hogy eljöttél ma. Tökéletes volt.

– Igen, az. – Megálltunk még egy pillanatig, kartávoltságra egymástól, de éreztük a tagadhatatlan vonzalmat.

– Isabelle anyukája – tátogta mosolyogva. Nem voltam benne biztos, hogy a becenév tetszik-e neki vagy annak a gondolata.

– Hayes Campbell.

– Itt nem csókolhatlak meg – tette hozzá halk, rekedtes hangon.

– Ki mondta, hogy ezt akarom?

Erre elnevette magát. – Én akarom!

– Hát, akkor ez egy probléma, nem? Választhattál volna egy rejtettebb zugot.

Hayes hátrahajtotta a fejét, az álla ellazult. – Hogy mondtad?

– Csak viccelek – feleltem nevetve. – Tényleg jól éreztem magam.

– Mert ha akarod, kivehetnék egy szobát... – vigyorodott el.

– Ebben biztos vagyok.

– De úgy gondoltam, te egy rendes nő vagy.

– Időnként igen. – Közelebb hajoltam, és megpuszítottam az arcát. Nem a levegőbe pusztítottam, ezúttal tényleg a bőréhez préseltem az ajkaim, beszipantottam az illatát és ma-

gamba zártam az emlékét. Mintha ellopnám. – Köszönöm az ebédet, Mr. Campbell. Hamarosan találkozunk... – És azzal fogtam magam, és elsétáltam a gyanútlan lesifotósok felé.